

KÖNYVKIADÁS ÉS UTAZÁS

1849. júliusában lehetőségünk nyílt, hogy Rocky Hillt nevezzük valameddig otthonunknak. Itt született meg július 28-án második fiúnk, James Edson. {1T 87.1}

Itt vált férjem meggyőződésévé, hogy kötelessége írni a jelen igazságról, s kiadni írásait. Mikor ezt elhatározta, nagyon nekibátorodott, és áldásban részesült, de később újra kételyei támadtak, bizonytalankodott, mert semmi pénze sem volt. Akadtak ugyan jobb módú testvérek, de azok, amijük volt, maguknak tartották meg. Végül csüggedten feladta ötletét, és elhatározta, hogy kaszálást vállal. Mikor kilépett a házból, a felelősség súlya nehezedett rám, és elájultam. Imádkoztak értem, s az Úr áldása szállt rám. Látomásba ragadtattam. Láttam, hogy az elmúlt évben az Úr megáldotta s megerősítette férjemet, hogy tudjon a mezőn dolgozni. Ha helyesen használja fel keresetét, százszor annyija lesz az életben, s ha hű marad, Isten országában gazdag jutalmat kap. Azt is láttam, hogy az Úr most nem ad neki erőt a mezei munkához, mert más feladat vár rá, hogy hittal vágjon bele, írjon a jelen igazságról, és írásait adja ki. Azonnal hozzá is fogott, s mikor nehéz részekhez ért, kértük az Urat, hogy értesse meg velünk igéjének valódi jelentését. {1T 87.2}

Ekkor kezdte el kiadni a Jelen Igazság című kicsiny lapot. A kiadó Middletownban volt, 13 kilométerre Rocky Hilltől, és gyakran gyalog ment át, bár ekkoriban sántított. Mikor az első számot hazahozta a nyomdából, mindnyájan a lap köré térdeltünk, és alázatos szívvel, sok könnyhullatással kértük az Urat, hogy áldása nyugodjon meg szolgálainak erőtlen igyekezetén. Azután megcímezte a lapot, s mindenkinek elküldte, akiről gondolta, hogy elolvassa. Minden számot hazahozott Midletownból Rocky Hillbe, s mindig, mielőtt postára készítette volna elő, az Úr elé terítettük, és buzgó imával és könnyezve könyörögtünk, hogy kísérje áldás a csöndes hírnököt. Hamarosan levelek érkeztek adományokkal, amiből tovább kiadhattuk a lapot, és a jó hírrel, hogy sokan elfogadták az igazságot. {1T 88.1}

Mikor a folyóiratot kiadtuk, nem szüntettük be az igazság hirdetését, hanem helységről helysége utazva tovább hirdettük a tanításokat, melyek oly nagy fényt s örömet hoztak nekünk. Bátorítottuk a hívőket, helyesbítettük a tévelygéseket, rendet teremtettünk a gyülekezetben. Hogy folytathassuk a kiadást, és továbbra is tevékenykedhessünk a különböző területeken, folyóiratunkat időről időre máshova helyeztük át. {1T 88.2}

1850-ben, Párizsban (Maine állam) adtuk ki. Bővítettünk rajta, és nevét a mostanira változtattuk: Advent Szemle és Szombat Hírnök. Kevesen voltak az ügy támogatói, világi javakban pedig szegények. Még mindig nyomorral és nagy hátrányokkal voltunk kénytelenek küzdeni. A túl sok munka, gond, aggodás, a jó és tápláló ételek hiánya, a hideg időjárás, hosszas téli utazgatásaink, túl sok volt férjemnek, aki leroskadt a teher alatt. Annyira elgyöngült, hogy alig tudott elgyalogolni a nyomdába. Hitünk a legnehezebb próbának volt kitéve. Szívesen túrtuk az ínséget, fáradságot és szenvedést. Indítékainkat mégis félremagyarázták, bizalmatlanul és irigyen néztek ránk. Akikért fáradoztunk, úgy tűnt, kevesen értékelik igyekezetünket. Túl sok gondunk volt, hogy aludni és pihenni tudjunk. Üdítő alvás helyett gyakran azzal töltöttük az éjszakát, hogy hosszan válaszoltunk az irigység sugallta levelekre. Míg mások aludtak, órákat töltöttünk fájó könnyek között, gyászolva az Úr előtt. Végül férjem így szólt: „Feleség, nincs értelme, hogy tovább küszködjünk. E dolgok összetörnek és rövidesen sírba visznek. Nem bírom tovább. Írok az új kiadónak, hogy nem adunk ki több lapot.” Mikor az ajtón kilépett, hogy a levelet a nyomdába vigye, elájultam. Visszajött, és imádkozott értem. Imája meghallgatásra talált, és rosszulétem megenyhült. {1T 89.1}

Másnap reggel, családi áhítatunk alatt látomásban ragadtattam el, és felvilágosítást kaptam eme ügyekről. Láttam, hogy férjemnek nem szabad abba hagyni az újság kiadást, mert Sátán épp erre akar kényszeríteni, ezért használja ellenünk eszközeit. Láttam, hogy feltétlenül folytassuk a kiadást; az Úr támogatni fogja. Akik bűnös módon ily terheket raktak ránk, azoknak meg kell látniuk a kegyetlen módszerük következményét, be kell vallaniuk gonoszságukat, vagy számolniuk kell az Úr helytelenítésével. Láttam, hogy nemcsak ellenünk szóltak és tettek, hanem az Úr ellen, aki elhívott bennünket, hogy betöltsük a kijelölt helyet, s összes gyanúsításukat, irigységüket és titkos bántásukat feljegyzik a mennyben. Nem is törlik ki, míg mindenki, aki részt vett ebben, be nem látja helytelen eljárását, és minden bántalmat jóvá nem tesz. {1T 89.2}

A Szemle második száma Saratoga Spingsnél jelent meg. 1852 áprilisában Rochesterbe (New York állam)

költöztünk. Hit által kellett megtennünk minden lépést. Még mindig nyomasztó nyomor volt osztályrészünk. Kénytelenek voltunk a legszigorúbb takarékoságot és lemondást gyakorolni. Röviden idézek a Howland testvérhez, 1852. április 16-án kelt levelünkből: „Most rendezkedtünk be Rochesterben. Kibéreltünk egy öreg házat, évi 175 dollárért. A nyomda a házban van. Ha nem itt lenne, hanem irodahelyiséget is bérelnénk, az évi ötven további dollárba kerülne. Mosolyognátok ha látnátok bútorainkat. Két öreg ágyat vettünk, huszonöt centért darabját. Férjem hat széket hozott haza, mindegyik más-más alakú. Egy dollárba került a hat, majd még négy lukas széket vett 62 centért. A keretek erősek, az üléseket meg forgáccsal töltöttem meg. A vaj olyan drága, hogy nem veszünk, és burgonyára sem telik. Rántást használunk vaj helyet, burgonya helyett pedig répát. Első ebédünket két üres lisztes hordóra tett deszkáról ettük. Szívesen túrjuk az ínséget, ha elősegíthetjük az Úr művét. Hisszük, hogy az Úr vezetett ide minket. Sok az aratás, de kevés az arató. A múlt szombaton áldásos összejövetelünk volt. Az Úr jelenlétével üdített fel minket.” {1T 90.1}

Időről-időre értekezletre utaztunk a terület különböző részeibe. Férjem hirdette az ígét, könyveket árusított, és igyekezett bővíteni a folyóiratunk vevőkörét. Magánfuvarral utaztunk. Délben megálltunk megetetni a lovakat, s ebédelni. Ebéd után férjem az elemózsiás kosarunkon, vagy kalapja tetején cikket irt a Szemlébe és a Tanítóba. Az Úr nagyon megáldotta munkánkat, és az igazság sokak szívét megérintette. {1T 91.1}

1853 nyarán utaztunk első ízben Michigan államba. Nyilvánosságra hoztuk munkatervünket, de férjemet láz vette le lábáról. Imádkoztunk érte, de – noha jobban lett – még mindig igen erőtlen volt. Tanácsstalanok voltunk. Testi betegségek fognak kiűzni minket a munkából? Megengedné az Úr a Sátánnak, hogy fölébünk kerekedjék, magáénak követelje tehetségünket s életünket, míg e világon vagyunk? Tudtuk, hogy Isten határt tud szabni Sátánnak. Tűri, hogy átessünk a tűzön, hogy a munkára annál alkalmasabban vezessen ki belőle. {1T 91.2}

Egyedül öntöttem ki lelkem Isten előtt imában, hogy dorgálja meg a betegséget, erősítse meg férjemet az utazás elviselésére. Az ügy halaszthatatlan volt, és hitem szilárdan megragadta Isten ígéreteit. Ott, azonnal meg is kaptam a biztosítékot, hogy ha folytatjuk utunkat Michiganba, Isten angyala fog kísérni utunkon. Mikor elmondtam férjemnek gondolataimat, azt felelte, hogy ő is erre gondolt. Elhatároztuk, hogy az Úrban bízva folytatjuk utunkat. Minden magunk mögött hagyott mérfölddel erősebb lett. Az Úr tartotta fenn őt, s míg az ígét hirdette, biztos voltam, hogy Isten angyalai állnak mellette, és támogatják. {1T 91.3}

Utazásaink során férjem sokat elmélkedett a spiritizmusról. Röviddel visszatérésünk után könyv írásába fogott, Idők jelei címmel. Még mindig erőtlen volt, és csak keveset tudott aludni, de az Úr támogatta őt. Mikor értelme bizonytalanokodva kínlódott, Isten elé borultunk, hozzá kiáltottunk bajunkban. Az Úr meghallgatta buzgó imánkat, s gyakran megáldotta férjemet úgy, hogy felfrissült lélekkel folytatta a munkát. Naponta többször mentünk így, buzgó imával az Úr elé. Azt a könyvet férjem nem a maga erejéből írta. {1T 92.1}

Akkor télen és tavasszal sokat gyötört a szívbjajom. Fekve nehezen tudtam lélegezni, s csak ülő helyzetben tudtam aludni. Lélegzetem gyakran elállt, és sokszor elájultam. Bal szemhéjamon ráknak látszó daganat nőtt. Több mint egy éve növekedett, míg igen fájdalmas nem lett, zavarva látásomat. Ha írtam, vagy olvastam, be kellett kötni a fél szememet. Attól tartottam, hogy elpusztítja a rák. Visszatekintettem a nappalokra és estékre, mikor a kefelenyomatokat olvastam, és arra gondoltam, hogy ha elveszítem szememet és életemet, legalább Isten ügyére áldoztam. {1T 92.2}

Ekkoriban híres orvos látogatott el Rochesterbe, aki ingyen adott tanácsot. Elhatároztam, hogy megvizsgáltatom vele szememet. Az volt a véleménye, hogy rákos a daganat. De mikor kitapintotta érverésemet, így szólt: „Nagyon beteg, és agyvérzésben fog meghalni, mielőtt a daganat elmérgesedne. Veszélyesen rossz a szíve.” Nem lepődtem meg, mert tudtam, hogy ha gyorsan nem segítenek rajtam, sírba kell szállnom. Két másik asszony is megvizsgáltatta magát, akik ugyanebben a betegségben szenvedtek. Az orvos azt mondta, hogy állapotom veszélyesebb, mint a másik két nőé, és három héten belül szívszélhűdést kapok. Megkérdeztem, használni fog-e a gyógyszere, de nem sok jóval bíztatott. Megpróbáltam gyógyszereit, de nem segítettek. {1T 92.3}

Három héttel később elájultam; a padlóra zuhantam, s harminchat órán át feküdtem eszméletlenül. Azt hitték, hogy nem élem túl, de imára feleletül magamhoz tértem. Hét nap múlva bal felemen sokkot kaptam. Furcsán

hideg és érzéketlen volt a fejem, és nagyon fáj a halántékom. Nyelvem nehéz és érzéketlen volt. Nem tudtam tisztán beszélni. Azt hittem, hogy haldoklom, és szenvedésem közepette nagyon vágyódtam az Úr szeretetének bizonyítékára. Hónapok óta szünet nélkül fáj a szívem, és állandóan levertem voltam. Igyekeztem elvből szolgálni az Urat, de érzéketlen voltam. De most igen szomjaztam az Úr szabadítására; testi szenvedésem ellenére vágytam áldására. {1T 93.1}

A testvérek összejöttek, hogy esetemet az ima különleges tárgyává tegyék. Vágyam beteljesedett. Isten áldásában és bizonyosságban részesültem, hogy szeret. De nem hagyott el a fájdalom: óráról órára gyöngültem. A testvérek újra összejöttek, hogy az Úr elé tárják ügyemet. Gyöngeségemben nem tudtam hangosan imádkozni. Olyan rosszul néztem ki, hogy gyöngítettem a körülöttem lévő hitét. Akkor elvonultak előttem Isten ígéretei, amint még sosem láttam őket. Úgy látszott, hogy Sátán minden áron el akar szakítani férjemtől, gyermekeimtől, és síromba akar fektetni. Ezek a kérdések támadtak bennem: Hiszel-e Isten ígéreteiben? Föl tudsz-e kelni hit által, akármilyen súlyosnak tűnik is a dolog? Hitem ujjá éledt. Odasúgtam férjemnek: „Hiszem, hogy meggyógyulok.” Azt felelte: „Bárcsak én is hinni tudnám!” Estére sem javult állapotom, mégis szilárd bizalommal támaszkodtam Isten ígéreteire. {1T 93.2}

Nem tudtam aludni, hanem magamban imádkoztam, és semmim se fáj. Elmúlt szívemből a nyomás. Igen boldog voltam. Ó, micsoda változás! Úgy tűnt, mintha Isten angyala érintett volna, míg aludtam. Tele voltam hálával. Isten dicsérete volt ajkamon. Felköltöttem férjemet, és elmondtam neki, milyen csodálatos munkát végzett értem az Úr. Eleinte alig értette a dolgot. De mikor felkeltem, felöltöztem és körbejártam a szobákat, ő is velem dicsérte Istent. Beteg szemem sem fáj. Néhány nap alatt a daganat eltűnt, látásom teljesen helyrejött. A gyógyulás tökéletes volt. {1T 94.1}

Újra elmentem az orvoshoz, és mikor megtapogatta ütőeremet, rögtön így szólt: „Asszonyom, az ön szervezetében teljes változás ment végbe, míg a másik két asszony, akikkel együtt vizsgáltam, már meghalt.” Megmondtam neki, hogy nem az orvossága gyógyított meg, mert be sem tudtam venni. Mikor kimentem, az orvos így szólt ismerősömhöz: „Ez az eset érthetetlen titok előttem.” {1T 94.2}

Nemsokára újra Michiganba látogattunk. Elviseltem a hosszú, fárasztó utazásokat, a rázós rönk-utakon, saras mocsarakon át. Erőm nem hagyott el. Hittük, hogy az Úr elvárja, hogy ellátogassunk Wisconsinba, s este tíz órai vonattal szándékoztunk odautazni Jacksonból. {1T 94.3}

Mielőtt vonatra szálltunk, nagyon komolyak voltunk. Elhatároztuk, hogy imádkozunk. Amint Istennek ajánlottuk magunkat, nem tudtuk visszafojtani a sírást. Komoly gondolatokkal mentünk az állomásra. Mikor felszálltunk, az első személykocsiba mentünk, ahol magas támlájú ülések voltak. Reméltük, hogy majd alhatunk valamelyest az éjjelen. A kocsiban azonban tele volt utassal. Visszamentünk a második kocsiba, ahol kaptunk helyet. Nem vettem le szalagkötős kalapomat, mint éjjeli utazásoknál szoktam, hanem táskámat is kezemben tartottam, mintha várnék valamire. Mindketten szokatlan érzéseinket vitattuk meg. {1T 94.4}

Mikor vagy öt kilométerrel magunk mögött hagytuk Jackson, a vonat hirtelen rángatózni kezdett előre-hátra, végül pedig megállt. Kinyitottam az ablakot, és láttam, hogy az egyik kocsiban csaknem ütközőjén állt. Fájdalmas nyöszörgéseket hallottam. Nagy volt a kavargás. A mozdony kisiklott. A mi kocsink a sínen maradt, és harminc méterrel hátrább állt a többiétől. A postakocsinak nem lett nagy baja; nagy láda könyvünk is sértetlen volt. A másodosztályú kocsiban összezúzódott, a kocsiban törmeléke az utasokkal együtt a vágány mindkét oldalán hevert. Amelyik kocsiban helyet akartunk kapni, igen megrongálódott, s a kocsiban eleje a többi ronszra ágaskodott. A csatlakozás nem szakadt el, hanem lekapcsolódott az előző kocsiról, mintha angyal választotta volna ketté a vonatot. Négy halott és súlyos sebesült volt, és sok más sérült. Nem gondolhattunk másra, minthogy Isten elküldte angyalát megóvni életünket. {1T 95.1}

Visszatértünk Jacksonba, s másnap utaztunk el Wisconsinba. Isten megáldotta látogatásunkat az államban. Igyekeztünk következtében néhányan megtértek. Az Úr megerősített, hogy elviseljem a fárasztó utat. {1T 95.2}

1854. augusztus 29-én további felelősséggel növekedett családjunk: megszületett Willie. Ekkoriban kaptuk a megtévesztően Az igazság hírnökének nevezett újság első számát. Akik az újságban rágalmazták minket, előzőleg intéseket kaptak hibáik és tévedéseik miatt. Nem tudták elviselni a megrovást, s eleinte titkon, majd

nyíltabban ellenünk használták befolyásukat. Mi elviseltük volna, de néhányan, akikben megbíztunk, s akik előzőleg elismerték, hogy Isten feltűnően megáldotta munkánkat, elfordultak tőlünk, és viszonylag ismeretlen idegeneket részesítettek bizalmukban. Akiknek mellettünk kellett volna állni, gonosz emberek hatása alá kerültek. {1T 95.3}

Az Úr megmutatta nekem e csoport jellegét, végső kibontakozását, s hogy helytelenítőn tekint az újság szerkesztőire, és keze ellenük van. S bár egy ideig virulni látszanak, s félrevezetnek néhány embert, mégis az igazság fog diadalmaskodni. Minden becsületes lélek el fog szakadni az álmításoktól, melyek fogva tartják őket. Teljesen el fognak különülni a gonosz emberektől. Mivel Isten keze ellenük van, el kell bukniuk. {1T 96.1}

Férjem megint gyöngélni kezdett. Köhögött a tüdeje fáj, és idegrendszere is kimerült. Aggodalma, és a Rochester miatt hordozott terhek, kiadói munkássága, betegségek és halálesetek a családban, azok hidegsége, akiknek meg kellett volna osztaniuk vele a fáradságot, utazásai és ígéhirdetése túl sok volt gyengeségének. Úgy látszott, hogy gyorsan halad lefelé a tüdőbaj sírjába. Néha a fény pár sugara áttörni látszott a sűrű fellegeken, másképp teljesen kétségbe estünk volna. Időnként úgy látszott, hogy elhagyott az Úr. {1T 96.2}

A Hírnök-csoport hazugságokat koholt ellenünk. Gyakran élénken eszembe lettek juttatva a zsoldáros szavai: „Ne bosszankodjál az elvetemültekre, ne irigykedjél a gonosztevőkre. Mert hirtelen levágattatnak, mint a fű, s mint a gyöngye növény, elfonnyadnak.” A lap néhány írója még férjem betegsége fölött is diadalt ült. Azt írták, hogy Isten majd elbánik velem, és félreteszi őt az útból. Mikor betegágyán ezt olvasta, hite újjáéledt és fölkiáltott: „Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit. Lehet, hogy én mondom majd fölöttük a gyászbeszédet!” {1T 96.3}

A legsötétebb fellegek látszottak tornyosulni fölöttünk. Sátán parancsnoksága alatt álló, istenfélelmet valló gonosz emberek hazugságokat gyártottak, és ellenünk fordították erejüket. Ha Isten ügye csupán a mi ügyünk lett volna, talán reszkettünk volna, de annak kezében volt, aki így szólhat: Senki ki nem ragadhatja kezemből. Tudtuk, hogy Jézus él és uralkodik. Az Úr elé álltunk, és így szóltunk: Az ügy a tied, és tudod, hogy nem mi választottuk a ránk eső részt, hanem te parancsoltad. {1T 97.1}

***** {1T 97}